

γούλα της και τὰ χεῖλη της ζέσκιζε ἓνα χαμόγελο... Κι' ἔρχισε νὰ παίζῃ τὴν παντομίμα· μονάχα τὰ μάτια της ἀνοιχτὰ περισσότερο, πιδ λαμπερά, κοιτάζον ἀπέναντί τους μιὰ θέση ἀδεία και κάποτε στό πλάι ἓνα μπαλκόνι σιωπηλό...

Οἱ δύο τους... τότε εὐρισκόντανε εὐτυχημένοι... τότε θ' ἀλλάζαν φιλιὰ και χαμόγελα. και στὸν φλογόβολον ἐρωτὰ τους, και στὴν ἀγαλλίση, εἶχαν ξεχάση και τὰ περιγέλοια τους γιὰ κείνη. Ἐνας λυγρὸς ἄθελος, ἀβάσταχτος, τῆς βγήκε ἀπ' τὰ στήθη. Κ' εἶταν ἡ στιγμή πού ἐπρεπε στὴν παντομίμα νὰ κλάψῃ τὴν τύραζαν ὅλοι με προσοχή, σχεδὸν με θαυμασμό... κι' ὁ ταυπακῆς, πού τὴ γλυκοκοιτάζει πάντα, ἐφώνησε ἀπὸ τὴ θέση του: «Μὰ μπαρβό, Πιπίνα!» Καὶ ἐγέλασε, και προσπάθησε νὰ φαίνεται πιδ χαριτωμένος, γκατί, γιὰ πρώτη φορά, εἶδε τὴ νέα ν' ἀνταποκρίνεται στὴν ἐρωτικὴ ματιὰ του!

Κέρκυρα.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΔΑ

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στὸ Γερμανικὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ «Οἱ ἀνατολικῆς φιλολογίαις και οἱ Σλαυικῆς γλώσσαις» ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστήμιου τοῦ Marburg και σοφὸς Ἑλληνιστῆς κ. Albert Thumb δημοσιεύει κριτικοιστορικὴ μελέτη με τὸν τίτλο «Νεοελληνικὴ φιλολογία», ἐξετάζοντας τὴ φιλολογικὴ κίνηση τοῦ Ἑλλ. ἔθνους ἀπὸ τὸ παρσιμο τῆς Πόλης ἕως τις μέρες μας.

Ἀπὸ τὴ σοφὴ μελέτη τοῦ κ. Thumb θὰ δημοσιεύουμε σὲ κατοπινα φύλλα μερικὰ κεφάλαια, ὅσα σκετίζονται περισσότερο με τὴ σημερινὴ φιλολογικὴ μας κίνηση.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Κι' ὡς τόσο ἐσεὶς μου μνηύσατε. ΦΙΝΤΗΣ. Ὅταν ἔμαθα ὅστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, κατὰ τύχη μιὰ μέρα, σὲ ποιὸ μέρος βρισκόσουνα και πῶς εἶχε καταστήσει—ἓνας ἐργάτης, ἓνας χαμῆλης,—ἔκουσα μέσα μου μιὰ φωνὴ πού μου ἔλεγε πῶς δὲν ἐπρεπε τόνομά μου νὰ σέρνεται στή φτωχολογιὰ τῶν δρόμων ἀπὸ τὸ παιδί μου. Γιὰ τὴν κοινωνικὴ μου ὑπόληψη δὲν τὸ ἤθελα.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὸ σὰς ἔκαμε νὰ μου μνηύσατε νάρθῃ; Δὲν τὸ εἶχα σκεφτεῖ. Νόμιζα πῶς ἡ λύπη γιὰ τὸ παιδί σὰς...

ΦΙΝΤΗΣ (διανοφτοντας). Ἐσὺ δὲν εἶσουν αἴξιος λύπης. Σοῦ εἶχα τοιμάσει ἓνα δρόμο πού θὰ σ' ἔφερνε ἄν ἤθελες νὰ τὸν ἀκολουθήσεις, σὲ μιὰ ὑπέροχη κοινωνικὴ θέση. Χρήματα γιὰ σένα μπορούσα νὰ ἔξοδίσω ὅσα κι' ἐγὼ ζητοῦσε, ἄν ἤθελες νὰ σπουδάσης, νὰ γίνης ἓνας ἐπιστήμονας. Ἐρχάμε ἀνάγκη ν' ἀνεβούμε πιδ ἀψηλά στήν κοινωνία ἀπ' ὅ,τι εἴμασε τότε. Ἐσὺ δὲ θέλησες νὰ τὸ νοιούσῃς ποτέ αὐτό.

ΣΤΑΥΡΟΣ (ἔσθη). Τέτοια φιλοδοξία, ἀληθινὰ δὲν τὴν εἶχα ποτέ μου. Δὲν ἐβλεπα τὸ λόγο και τότε ὅπως και τώρα, τὸ λόγο πού σὰς κάνει νὰ νομιζετε πῶς τὴν κοινωνικὴ θέση τὴν ἀποχτή κανεὶς με τὴν ἐπιστήμη. Και νὰ τὸ λίτε σεις αὐτό, πού ὅλη σὰς ἡ γενιὰ εἶταν ἀναθρεμμένη στήν πραχτικὴ δουλειὰ, και πού με τὴ δουλειὰ αὐτὴ πηγῆ μπροστά. Ἄν ὁ πατέρα σὰς δὲ σὰς ἀφινε τὸ πρῶτο ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ἐργοστάσιο, θὰ μπορούσατε νὰ περσανεύεστε σήμερα γιὰ τὸ στρώσιμο τῆς ἐργασίας σὰς και γιὰ τὴν καλὴν κατάσταση τῆς περιουσίας σὰς. Ἄ σὰς ἔκανε ἐπιστήμονα...

ΦΙΝΤΗΣ (διανοφτοντας). Γιὰ σὲν ὅμως δὲν εἶταν ἐτσι τὰ πράματα. Εἶχε πίσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου μιὰ περιουσία δλάκηρη.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἡ ἐπιστήμη σήμερα, πατέρα, χρεω κόπησε στὸν τόπο μας. Ἡ πολλὴ ἐπιστήμη και μάλιστα ἡ νοθεμένη ἐπιστήμη πού ἔχει σ' ἐμᾶς πέρξση. Χρειαζόμαστε δουλειὰ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ, δουλειὰ πού νὰ μᾶς μπάση δύναμη και νὰ μᾶς φέρῃ τὴν οικονομικὴ προκοπὴ στή χώρα, πού βέβαια σήμερα ἀπὸ τὴ στασιμότητα και

ὍΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὴν περσμένη, Τρίτη παγίτηκαν στὸ Δημοτικὸ θέατρο τῆς Πάτρας με μεγάλη ἐπιτυχία ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς Κυβίλης οἱ ἄλυσσιδες τοῦ κ. Ταγκόπουλου. Καθίσασα τῆς παράστασης θὰ δημοσιεύουμε ἀπὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεριακῆς.

— Στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» δημοσιεύθηκε μιὰ καλὴ κριτικὴ γιὰ τὸν κ. Ἡσικὸς τῆς σικιάς, τὸ τελευταῖο βιβλίον τοῦ κ. Πέτρου Βλασσοῦ.

— Ἡ «Ἀστραπή» δημοσίεψε μιὰ μετάφραση αμαλιάρη τοῦ τροπαρίου τῆς Κασσιανῆς, καὶ ὁ προστάτης τῆς κ. Κυριακῆς διαμαρτυρήθηκε στὸν «Ταχυδρόμο» τοῦ γιὰ τὴ βεβίλωση!

— Στὸν «Ταχυδρόμο» γίνεται και τοῦτο τὸ περιεργό. Κάθε μέρα βρίζεται ἡ δημοτικὴ μας, καὶ ὅμως σύγαιρα δημοσιεύονται δηγήματα και χρονογραφήματα δημοτικῆς σταδων.

— Εἶδαμε μάλιστα και πολὺ ὁμορφους στίγους κε μέσα τοῦ Βαρλέντη.

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεριακῆς θὰ δημοσιεύουμε κριτικὸν ἄρθρον τοῦ Πέτρου Βασιλικού γιὰ τὰ «Προβλήματα» τοῦ κ. Βλαχογιάννη, καθώς και τὸ γ' κεφάλαιον ἀπὸ τῆς μελέτης τοῦ κ. Thumb «Ἡ Νεοελληνικὴ φιλολογία».

— Ἀπὸ τὸ ἴδιο φύλλο θέρξινύσουμε νὰ δημοσιεύσουμε και τοὺς «Καθμούς» τῆς λινοθάλασσας, καινούριον λυρικὸν οἶμόν, μεγάλην, τοῦ κ. Κωστή Παλαμά.

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΗ ΤΩΝ ΠΡΧΗΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100,000 ΔΡΧ.

ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

31 Δεκεμβρίου 1908

Τὸ μόνον πατριωτικὸν

Τὸ μόνον εἰλικρινὲς

Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

τὴ σαπίλα. Νά, ὡραία φιλοδοξία, και νά, στάδιο γιὰ νὰ ὠφελήσῃ κανένας τὴν κοινωνία, ὀχι τοῦ παρῆ και τῆς ἐπίδειξης, με τὴν κοινωνία τῆς πείνας, πού εἶναι και ἡ πιδ μεγάλη.

ΦΙΝΤΗΣ. Βλέπεις χαμηλὰ και ταπεινά. Τί με νοιούει ἐμένα γιὰ τὴν κοινωνία τῆς πείνας. Ἄς βρῆ ψωμί νὰ φάῃ, ἄλλοιῶς ἄς πεθάνῃ. Ἐγὼ κοιτάζω τὴν οἰκογένειά μου, τόνομά μου, τὴν περιουσία μου κι' ἄκομα τὸν τρόπο πού νὰ φτάσω ἀψηλά.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὁ καλύτερος τρόπος, πατέρα, γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς ἀψηλά, ὀχι ψεύτικα με ἀληθινὰ, εἶναι ν' ἐρχίσῃ ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια ἐκεῖνα πού φαντάζουν ὅπως λίτε σὲ σὰς χαμηλὰ και ταπεινά.

ΦΙΝΤΗΣ (πὺδ ὀδν πρόσεξε και πολὺ σ' αὐτὰ τὰ λόγια). Ἄς εἶναι. Αὐτὰ τὰ πράματα ἄς τάψουσε. Εἶναι τώρα πιδ ἀργὰ γιὰ σένα ὅ,τι κι' ἄν σοῦ πῶ. Θὰ σοῦ δώσῃς δικίο δταν ἀνακατωθῆς στή δουλειὰ μου, και ὀχῆς νὰ παλεύῃς κάθε μέρα με χιλίους ὀχτρούς, πού κοιτάζουν ἀπὸ παντοῦ νὰ σὲ καταστρίψουν.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Με χιλίους ὀχτρούς; ΦΙΝΤΗΣ. Νάι, κάθε ἐργάτης εἶναι κ' ἓνας ὀχτρός σου. Και στὸ ἐργοστάσιο ἔχω τώρα χιλίους τέτοιους.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τὸ πιστεύεσθε ἀληθινὰ, πῶς ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ὀχτροὶ σὰς;

ΦΙΝΤΗΣ. Ἄν τὸ πιστεύω ἀληθινὰ;... Ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια ἔχω νὰ κάμω μ' αὐτοῦς... (Ἀλλάζει τόνο). Λογαριάζω, Σταύρο, νὰ σὲ πάρω στὸ ἐργοστάσιο πιδ. Βλέπεις ὁ πατέρας σου ὀχι χωρεὶ πρῶτος, ἀπέναντί σου. Ἦθελες παρατικὸν ἐπάγγελμα, λοιπὸν σοῦ τὸ προσφέρω. Θέλω και γὼ κάπως νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τὴν αἰώνια ἐπιτήρηση και ἀγωνία.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο (δρόμος Ζήνωνος) πωλοῦνται: ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ κ' ἓνα και 1,25 φρ. γρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν, τῆς ακολουθα βιβλία τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Ἐνεργο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἡλῖος και Φεγγάρι» — τὸ «ΠΥΛΙΑΔΗ» «τὸ γλωσσικὸ ζήτημα και ἡ Ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» — τοῦ ΕΦΤΑΔΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης», «Μαζώγτρα και Βρουκόλακος» και «Ἐπιστολὴς Ἱστορίας» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οἱ σκέεις μου» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἀνεχτήρητρο» (δράμα) — τοῦ ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία και Πατρίδα» — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Πηλιὰ και τὰ Καριούρια» — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ἐκπονητοὶ και περσμένοι» και «Ὁ Ἀσώτος» (δράματα) — τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Ἀδύφης και Νλόης» (μεταφρ. Βουτιερῆ) — τοῦ ΕΥΡΥΠΙΔΗ «Ἡ Μυθία» (μεταφρ. Περιγιάλι) — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «ὁ Ἄλας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σιδερέ),

Ἡ ΙΑΙΔΑΔ μετὰφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη ὀρ 2 και φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν.

Ὁ ΛΟΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάντρας Παπαμόσκου, χρυσοδεδεμένος, ὀρ. 1 1/2 και φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν.

Τοῦ ΙΑΔ «Μαρτύρων και ἥρώων αἶμα.» ὀρ. 2.

Τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΤΗ Παισιολογία (Δρ. 1) — Κριτικὴ ζοῦ ἀδολοφου λογισμοῦ τοῦ Κίττ (δρ. 1) — τὸ δαιμολογικὸ ζήτημα στήν Ἀγγλία (λεφτὰ 50).

Τοῦ Σ. ΣΚΙΠΗ «Ἡ μεγάλη σφρα» ὀρ. 2.

Τοῦ ΛΕΑΝΤΡΟΥ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τὰ «Πρῶτα τραγούδια» ὀρ. 1.

Τοῦ ΕΡΜΟΝΑ «τῆς Ζωῆς» ὀρ. 1.

Τοῦ ΕΛ. ΓΙΑΝΝΙΔΗ «Ἡ ἄσση και Ζωῆς» ὀρ. 2.

Τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ ἄθλονοῦ» ὀρ. 1.

Τοῦ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ «τὸ Μπαρμῆκιν» ὀρ. 1.

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ ὅλα τὰ ἔργα ἀπὸ δρ. 4 ὁ τόμος.

Τοῦ Γ. ΣΚΑΛΠΟΥ «τὸ κοινωνικὸ μας ζήτημα» δ. 0,50. ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ τοῦ Βλάμη λεπ. 0,50.

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ

ΤΗΣ ΛΑ-Γ-ΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Μετὰφέρθησαν εἰς τὴν ὀδὸν Σταδίου 43 ἐντὸς τοῦ Χρυσοῦ Οἴκου ἱ(Maison Dorée) τοῦ μεγάλου Κατοπτροποιείου οὐδκ. Α. Π. Εὐαγγέλου, ἐναντι Στοῦ Ἀρσακείου.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑ

- 1—ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ
- 2—Ο ΑΣΩΤΟΣ
- 3—ΟΙ ΑΔΥΣΙΑΔΕΣ

Πωλοῦνται στὸ γραφεῖο τοῦ Νουμῶ κ' δραχμῆς τὰ τρία. Μονάχα οἱ ἄλυσσιδες», τρεῖς δραχμῆς στίς ἐπαρχίαις και στὸ ἐξωτερικὸν στέλνουνται δίχω παραπανιστὸ ἐξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα πατέρα, ἡ μεγαλύτερη χαρά. Ἐλπίζω νὰ σὰς κάμω νὰ ξεχάσετε τὰ περσμένα. Και θὰ δῆτε πῶς ἀφροισμένος θὰ εἶμαι στήν ἐργασία. Θὰ γνωρίσω ὅλους τοὺς ἐργάτες μας ἀπὸ κοντὰ, θὰ ἐξιτιμήσω τὴν ἀξία τοῦ καθενός, θὰ ἀδερρωθῶ μαζί τους, και θὰ κατορθώσω στὸ τέλος νὰ σὰς βγάλω τὴν ἰδέα πού ἔχετε, πῶς αὐτοὶ εἶναι ἔχτροὶ σὰς.

ΦΙΝΤΗΣ. Αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀντὶ νὰ τὴ βγάλῃς ἀπὸ μένα — σοῦ εἶπα — θὰ τὴν ἀποχτήσῃς και σὺ ἄμα ἀνακατωθῆς μαζί τους. Ἡ δουλειὰ τοὺς φαίνεται σὰ βασιαντήρη τῆς κόλασης. κι' ὅσο περισσότερο δέλναι κανεὶς τῶς ἀκούει τὰ παράπονά τους, περισσότερο μεγαλώνει ἡ κάθε ἀπάτησῃ τους. Φαντάσου πῶς τώρα τελευταία θέλουν νὰ με ἀναγκάσουν νὰ τοὺς λιγιστέψω και τίς ὀρες τῆς ἐργασίας.

(Στῆλλον φύλλο τελειώνει)